

гиляку. що висіла над ним, і, мов кіт, видряпався на мур. З тим мотузом пішов він далі муром, криючись поміж галузи дерев, поки не опинився над самим ставом.

Тут росло на мурі дерево рябини. Карпо понав'язував на мотузі вузлів, прив'язав один кінець до рябини, й по ній, наче по драбині, спустився вниз у сад. Тут теж були під муром дерева, й він тут заховався.

Недовго тут пересидів, як прийшло кілька людей з мітлами замітати стежки в саду. Карпо слухав їх розмову.

— Сьогодні либонь даремне трудимось, говорив один — паньство не вийдуть.

— Чому?

— Пані щось нездужає, а череваневі самому не схочеться рушатись, — розледащів, мов кабан...

— Скажи ще раз так, нехай ось почує садовник, тоді дістанеться тобі на горіхи...

— Добре кажеш — от так вихопилось...

— Сьогодні пани на полювання вибираються...

— Вибиралися, та не виберуться, налякалися...

— Чого?

— Вже-ж не вовка, а гайдамаків. Каштелянові донесли, що вчора приїздили в село якісь два чужі козаки, Запорожці либонь...

— Еге-ж! Ну й що?

— Та це-ж найбільше їх і лякає, що ніхто не знає, ані звідкіля, ані чого приїздили, ані куди ділись. З рана перешукали гайдуки ціле село, кожну хату, клуню, за кінським гном шукали, і нічого не знайшли... Тоді каштелян велів сього челядника випарити, щоб панів не лякав даремне, а панів заспокоїв... Але в страх великі очі, й вони таки бояться.

— А як ти гадаєш: були козаки, чи не були?

— Були, каже пошепки, виїхали з ліса, в'їхали в село, а після мов під землю запали.

— Коли-б Господь милосердний прислав їх, може-б панів трохи приборкали, та нам би лекше жилося...